

TAYLOR JENKINS REID

Poate într-o altă viață

EDIȚIA A DOUA, REVIZUITĂ

Traducere din limba engleză de
IOANA FILAT

LEDA BAZAAR

*Pentru Erin, Julia, Sara, Tamara
și toate celelalte femei pe care cred că mi-a fost sortit
să le întâlnesc.
Fie să ne cunoaștem într-o mulțime de universuri!*

MĂ BUCUR CĂ MI-AM REZERVAT UN LOC LA MARGINE, acum, că am urcat ultima în avion. Știam c-o să întârzii la îmbarcare. Doar mai mereu întârzii. De-asta mi-am și rezervat un loc la margine. Urăsc să scol toată lumea în picioare când mă chinui să ajung pe lângă ei la scaunul meu. De-asta nu mă duc niciodată la baie după ce a început filmul la cinema, chiar dacă de fiecare dată simt nevoia să mă duc în toiul filmului.

O iau pe intervalul îngust, cu geanta lipită de corp, străduindu-mă să nu mă ciocnesc de cineva. Îl lovesc pe un bărbat în cot și-mi cer scuze imediat, chiar dacă nici nu pare să observe. Când ating doar o idee brațul unei femei, se uită tăios la mine, de parc-am înjunghiat-o. Dau să-i spun că-mi pare rău, dar mă răzgândesc.

Nu mi-e greu să-mi reperez scaunul, doar e singurul neocupat.

Aerul e stătut. Muzica e banală. Discuțiile din jur sunt punctate de pocnetul ușilor trântite ale compartimentelor pentru bagaje.

Ajung la scaunul meu și mă așez, zâmbindu-i femeii de lângă mine. E mai în vârstă, plinuță, cu părul grizonant,

tuns scurt. Îmi îndes geanta în fața scaunului și-mi pun centura. Măsuța e pliată. Aparatura electronică e oprită. Scaunul e drept. Dacă întârzii de multe ori, înveți să câștigi timp.

Mă uit pe geam. Hamalii s-au înfolit bine în gecile lor reflectorizante. Mă bucur că plec spre un loc cu climă mai caldă. M-apuc să răsfoiesc revista companiei aeriene.

Nu după mult timp, aud huruitul motorului și simt roțile avionului rulând pe pistă. Femeia de lângă mine se apucă zdravăn de cotierele scaunului în timpul decolării. Pare înlemnită de groază.

Eu nu mă tem să zbor cu avionul. Mă tem de rechini, uragane și de privarea de libertate. Mă tem că n-am să fac nimic important cu viața mea. Numai să zbor cu avionul nu mi-e frică.

I s-au albit degetele de cât de tare le apasă pe mânere.

Pun revista înapoi în buzunarul din spatele scaunului.

— Călătoriți rar cu avionul? o întreb.

Pe mine mă ajută să vorbesc când simt anxietate. Dacă și pe ea o ajută, măcar atâta pot să fac pentru ea.

Femeia întoarce capul și se uită la mine în timp ce planăm.

— Mă tem că nu, îmi răspunde ea cu un zâmbet chinuit. Nu prea plec din New York. E prima dată când zbor la Los Angeles.

— Păi, dacă vă liniștește cu ceva, eu merg destul de mult cu avionul și vă asigur că numai decolarea și aterizarea sunt dificile. Mai avem vreo trei minute acum și încă vreo cinci minute grele la capăt. Restul... e cam la fel ca în autocar. Așa că încă vreo opt minute neplăcute cu totul și gata, sunteți în California.

Avionul se înclină în aer, destul cât să se rostogolească o sticlă de apă uitată pe interval.

— Opt minute cu totul? întrebă ea.

— Atât, încuviințez eu. Sunteți din New York?

Dă din cap.

— Dar dumneavoastră?

— Am locuit la New York, zic, ridicând din umeri. Acum mă mut înapoi în L.A.

Avionul intră brusc în picaj, după care își revine, zburând printre nori. Femeia inspiră adânc. Trebuie să recunosc că până și pe mine m-a cam luat greața.

— N-am stat la New York decât nouă luni, zic.

Dacă vorbesc, o să-i distrag atenția de la turbulențe.

— M-am tot mutat în ultima vreme. Am mers la studii în Boston. Apoi m-am mutat în Washington, apoi în Portland, Oregon. Apoi în Seattle. După care în Austin, Texas. Și apoi la New York. Orașul unde visurile devin realitate. Bine, mă rog, nu ale mele. Însă am crescut în Los Angeles. Deci, cumva, mă întorc la origini, numai că nu prea știu dacă acolo e casa mea.

— Dar familia dumneavoastră unde e? mă întrebă ea. Vorbește crispat și se uită fix în față.

— Ai mei s-au mutat la Londra când aveam șaisprezece ani. Soră-mea mai mică, Sarah, a intrat la Școala Regală de Balet, așa că n-aveau cum să dea cu piciorul la așa ceva. Eu am rămas să termin liceul în L.A.

— Ați locuit singură?

Funcționează. I-am distras atenția.

— Am stat la prietena mea cea mai bună până am terminat liceul. După care am plecat la facultate.

Avionul a început să zboare lin de-acum. Căpitanul ne anunță altitudinea. Femeia își ia mâinile de pe cotiere și respiră ușurată.

— Vedeți? îi spun. Ca în autocar.

— Mulțumesc! îmi zice.

— Cu plăcere!

Se uită pe geam. Iau din nou revista. Femeia se întoarce iar spre mine.

— Cum de vă mutați atât de des? mă întrebă ea. Nu vă e greu? Apoi se corectează imediat: Uite ce zic, nici nu mi-am tras sufletul ca lumea și deja mă port de parcă-s mama dumneavoastră.

Râd și eu.

— Nu, nu, nu mă deranjează, spun.

Nu mă mut intenționat. N-am ales să fiu nomadă. Însă îmi dau seama că eu am luat decizia de fiecare dată să mă mut, bazându-mă doar pe senzația din ce în ce mai acută că nu mă aflu unde trebuie și cu speranța că poate chiar o să-mi găsesc locul undeva unde mi-e dat să ajung în viitorul apropiat.

— Cred că... Habar n-am, zic.

Mi-e greu să mă exprim, mai ales că vorbesc cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut. Însă apoi deschid gura și mă pomenesc spunând:

— Nu m-am simțit nicăieri acasă.

Mă privește zâmbind.

— Îmi pare rău! spune. Probabil că vă e greu.

Dau din umeri, doar mi-a intrat în obicei. Am mereu obiceiul să ignor tot ce e rău și s-o iau repede încotro mi-e bine.

Însă în clipa asta nu prea îmi văd pornirile cu ochi buni. Nu prea știu dacă m-a tras așa în direcția unde vreau să ajung.

Îmi stăpânesc gestul de a ridica din umeri.

Apoi, cum n-o să ne mai vedem niciodată după cursa asta, mai fac un pas și îi destăinui ceva ce nici eu nu mi-am mai zis până de curând.

— Uneori, mă tem că n-o să-mi gălesc nicăieri casa.

Își lasă doar o clipă mâna peste a mea.

— O să v-o găsiți, îmi spune ea. Sunteți încă tânără. V-a mai rămas o mulțime de timp.

Mă-ntreb dacă mă consideră încă tânără știind că am 29 de ani sau mă crede mai tânără.

— Mersi! îi spun. Scot căștile din geantă și mi le pun la urechi, apoi adaug: La sfârșitul cursei, când o să aterizăm, poate o să discutăm despre cariera mea inexistentă, în alea cinci minute dificile, îi zic râzând. Așa sigur o să uitați de tot restul.

Femeia zâmbeste larg și apoi scoate un chicotit.

— O s-o iau ca pe o favoare personală.

CÂND IES PE POARTA DE LA SOSIRI, O VĂD PE GABBY ținând un cartonaș pe care scrie „Hannah Marie Martin”, de parcă n-am cum s-o recunosc și să-mi dau seama că a venit să mă ia cu mașina.

Când dau fuga spre ea, văd mai de-aproape că m-a desenat și pe mine lângă numele meu. E o schiță stângace, însă nu absolut oribilă. Hannah din desenul ei are ochii mari, genele lungi, un năsuc micuț și gura cât o linie. Părul arată exagerat, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Restul corpului e schițat din bețe, nu sar în ochi decât sânii mult prea mari.

Eu nu prea mă văd deloc așa, însă recunosc că, dacă vrei să-mi faci caricatura, poți să mă reduci la o pereche de țâțe mari și la cocul din vârful capului. Tot așa cum Mickey Mouse poate fi redus la urechile rotunde și mănuși, iar Michael Jackson, la șosetele albe și mocasinii negri.

Prefer să mă înfățișezi cu tot cu părul șaten-închis și ochii verzi când îmi faci portretul, însă înțeleg că nu prea ai cum să redai culorile cu un simplu pix Bic.

Chiar dacă n-am mai fost pe la Gabby de doi ani, de la nunta ei, de la un timp ne vedem în fiecare duminică dimineață când vorbim de pe calculator, indiferent ce planuri avem în ziua aia sau în ce hal de mahmură se simte vreuna din noi. Cumva, e evenimentul pe care pot să contez cel mai mult în viață.

Gabby e mărunțică și slabă. Are părul tuns bob și corpul fără niciun gram de grăsime în plus. Când o îmbrățișez, îmi amintesc ce ciudat e să iau în brațe pe cineva mult mai mic decât mine și cât de diferite părem la prima vedere. Eu sunt o tipă înaltă, cu forme și pielea albă. Ea e o tipă scundă, slabă și cu pielea neagră.

Nu e deloc machiată, și totuși e una din cele mai drăguțe tipe de aici. Nu i-o zic, doar știu ce mi-ar spune. Mi-ar răspunde că n-are nicio importanță. Că nu trebuie să ne facem complimente pe tema aspectului fizic și nici să concurăm între noi pentru titlul de cea mai drăguță fată. Nu se-nșală, așa că nu-i spun ce gândesc.

O știu pe Gabby de când aveam amândouă paisprezece ani. În prima zi de liceu ne-am așezat una lângă alta la ora de geștiințe. Ne-am împrietenit rapid și irevocabil. Eram Gabby și Hannah, Hannah și Gabby, rar auzeai un nume fără celălalt.

M-am mutat cu ea și părinții ei, Carl și Tina, după ce au plecat ai mei la Londra. Carl și Tina m-au tratat ca pe una de-a lor. M-au ajutat când mi-am trimis cererile de admitere la diverse universități, s-au îngrijit să-mi fac teamele și nu m-au lăsat în oraș seara până târziu. Carl s-a tot străduit să mă convingă să mă fac doctor, ca el și tatăl lui. Pe atunci, deja știa că Gabby n-o să-i calce pe urme.

Aflase că voia o carieră în serviciul public. Și-o fi închipuit că sunt ultima lui șansă. Însă Tina m-a încurajat să-mi găsesc propria mea cale. Din păcate, tot nu prea știu care mi-e calea. Însă atunci am presupus că totul o să se aranjeze la vremea potrivită, că tot ce e mai important în viață o să se întâmple de la sine.

După ce am plecat amândouă la facultate, Gabby la Chicago și eu la Boston, am ținut strâns legătura, croindu-ne totodată fiecare drumul în noile noastre vieți. În anul întâi s-a împrietenit cu Vanessa, o altă studentă de culoare de acolo. Gabby îmi povestea cum merg la mallul din apropiere și la petreceri. Ar fi o minciună să susțin că atunci nu mi-a fost deloc teamă că Vanessa și Gabby o să devină mai apropiate decât am fi putut noi două să fim vreodată, că Vanessa și Gabby aveau în comun un lucru pe care eu nu-l aveam.

Am întreat-o odată la telefon pe Gabby. Stăteam lungită pe patul meu dublu de cămin, cu telefonul în-cins și umed lipit de ureche, după ce vorbiserăm deja ore întregi.

— Ți se pare că Vanessa te-nțelege mai bine decât mine? am întreat-o. Pentru că sunteți amândouă de culoare?

De cum am scos cuvintele pe gură, m-a apucat jena. Mi se păruse o întrebare rezonabilă, însă, după ce m-am auzit vorbind, nu mai avea deloc noimă. Dacă vorbele ar fi fost niște obiecte concrete, aș fi sărit imediat să le culeg din aer și să mi le îndes înapoi în gură.

Gabby s-a amuzat pe seama mea.

— Ți se pare că te înțelegei mai bine cu albi decât cu mine doar pentru că sunteți albi?

— Nu, am spus. Sigur că nu.

— Atunci, să nu te aud! a încheiat Gabby.

Așa că am tăcut. Ce-mi place mie cel mai mult la Gabby e că întotdeauna a știut să mi-o taie când e cazul. De fapt, e singurul om care mi-a demonstrat adesea că mă cunoaște mai bine decât mă știu chiar eu.

— Nu-mi zice! mă ia ea acum, ușurându-mă de geantă cu un gest curtenitor. O să fie nevoie să închiriem un căruț din ăla de bagaje pentru tot calabalâcul tău.

— În apărarea mea, râd eu, îți aduc aminte că mă mut în celălalt capăt al țării.

Am renunțat cu mult timp în urmă să cumpăr mobilă sau obiecte de mari dimensiuni. De regulă, închiriez apartamente mobilate. După ce te-ai mutat iar și iar, înveți că e pierdere de timp și risipă de bani să-ți iei un pat de la IKEA, să-l montezi și apoi să-l demontezi peste șase luni ca să-l dai pe cincizeci de dolari. Însă posed diverse *chestii* pe care le tot plimb cu mine dintr-o parte în alta a țării. Mi s-ar părea crud să mă descotoresc de toate acum.

— Pun pariu că ai aici cel puțin patru flacoane cu loțiune de corp, din aia cu portocale și ghimbir, îmi spune Gabby, luând un geamantan de pe banda rulantă.

— Doar unul, zic, clătinând din cap. E pe terminate.

Am început să mă dau cu loțiune de corp cam la vremea când ne-am cunoscut noi două. Mergeam împreună la mall și ne apucam să mirosim toate loțiunile din toate magazinele. Însă de fiecare dată îmi luam același lucru. Loțiune de corp cu portocale și ghimbir. La un moment dat, m-am pomenit că adunasem șapte flacoane din alea.

Luăm restul bagajelor de pe banda rulantă, le punem unele peste altele în cărucior și ne opintim amândouă din greu cu el pe coridoarele aglomerate din aeroport, spre parcare. Le vârâm în portbagaj și urcăm în mașinuța ei.

Cât iese din garaj și o ia pe străzile către autostradă, vorbim despre una, alta. Se interesează cum a fost zborul și cum m-am simțit când am plecat din New York. Se scuză că n-are o cameră de oaspeți prea mare. Îi zic să nu se prostescă și îi mulțumesc din nou că pot să stau la ea.

Îmi dau seama că am mai trecut prin toată povestea asta. E mai bine de un deceniu de când am stat ultima oară în camera de oaspeți a lui Gabby. Au trecut zece ani și mai bine, iar eu tot plutesc de colo-colo, apelând la amabilitatea lui Gabby și alor ei. De data asta stau la Gabby și la soțul ei, Mark, nu acasă la ea și la părinții ei. Însă asta pune în lumină cu atât mai mult cât de diferite suntem, cât de mult s-a schimbat Gabby de atunci și cât de puțin m-am schimbat eu. Gabby e vicepreședinta departamentului de dezvoltare al unei organizații nonprofit care se ocupă de adolescenții în situații de risc. Eu sunt chelneriță. Nici măcar nu sunt o chelneriță prea bună.

După ce iese pe autostradă și nu mai trebuie să se concentreze cu totul pe condus sau poate știind că mașina a prins viteză și nu mai am cum să sar din ea, mă-ntreabă în sfârșit, după ce s-a abținut atâta de când am îmbrățișat-o:

— Ei, ce s-a întâmplat? I-ai zis că pleci?

Oftez din greu și mă uit pe geam.

— Știe că nu poate să mă contacteze, îi spun. Știe că nu mai vreau să-l văd niciodată. Așa că nu cred că mai contează unde-și închipuie că sunt acum.

Gabby se uită țintă în față, la șosea, însă o văd dând din cap mulțumită.

Chiar am nevoie de aprobarea ei. La ora actuală, părerea ei despre mine are mai multă credibilitate decât propria mea opinie. De la o vreme mi-a mers cam prost. Și, chiar dacă știu că Gabby o să mă iubească întotdeauna, mai știu și că în ultimul timp i-am tot pus la încercare sprijinul necondiționat.

Mai ales pentru că m-am apucat să mă culc cu un bărbat însurat.

La început, n-am știut că e însurat. Și, cumva, mi s-a părut că așa nu-i nicio problemă. Nu a recunoscut niciodată că e însurat. Nu a purtat niciodată verighetă pe deget. Nici măcar n-avea vreo dungă mai albă pe inelar, așa cum citești prin reviste că au bărbații însurați. Era un mincinos. Dar unul priceput. Și, chiar dacă am bănuțit care e adevărul, mi-am închipuit că, dacă nu recunoaște niciodată verde în față, eu n-am nicio responsabilitate.

Am intrat la bănuțeli odată, când nu mi-a răspuns la telefon șase zile, după care m-a sunat în sfârșit, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am bănuțit că mă înșală cu cineva când nu m-a lăsat deloc să sun de pe telefonul lui. Am bănuțit că de fapt o înșela pe alta *cu mine* când ne-am întâlnit cu un coleg de-al lui într-un restaurant din SoHo și, în loc să-mi facă cunoștință cu el, Michael mi-a zis că mi-a rămas ceva între dinți și aș face bine să mă duc la baie să mi-l scot. Și chiar m-am dus la baie. Și n-am găsit nimic. Însă, sincer acum, mi-a fost greu să mă privesc în oglindă mai mult de câteva secunde, după care m-am întors la masă, prefăcându-mă că nu îi pricepusem stratagema.

Iar Gabby firește că știa totul. Doar i-am destăinuit ce se întâmplă imediat ce am fost în stare să privesc realitatea în față.

— Cred că-i însurat, i-am zis în sfârșit, acum cam o lună.

Stăteam întinsă în pat, încă în pijama, și vorbeam cu ea pe laptop, aranjându-mi cocul.

Am văzut-o pe Gabby încruntându-se pe ecranul pixelat.

— Ți-am zis că-i însurat, mi-a zis ea, ajunsă la capătul răbdărilor. Ți-am zis-o acum trei săptămâni. Ți-am zis că trebuie să-i pui punct. Pentru că nu e deloc bine. Și pentru că e soțul alteia. Și pentru că nu trebuie să-i permiți niciunui bărbat să te ia de amantă. Ți-am zis toate astea.

— Știi, însă chiar n-am crezut că e însurat. Mi-ar fi zis dacă este. Știi? Așa că n-am crezut. Și nici n-o să-l întreb, pentru că e o jignire, nu?

Asta era logica mea. Nu voiam să-l jignesc.

— Trebuie să termini cu prostiile astea, Hannah. Serios acum! Ești un om minunat, care are multe de oferit în viață. Însă acum nu faci deloc bine. Și o știi și tu.

Am ascultat ce mi-a spus. Sfaturile ei mi-au intrat pe-o ureche și mi-au ieșit după aia pe cealaltă, pierzându-se în vânt. De parcă vorbea cu altcineva, și eu n-aveam de ce să țin cont de ele.

— Nu, i-am spus, clătinând din cap. Nu cred că ai dreptate. L-am întâlnit pe Michael într-un bar din Bushwick într-o miercuri seara. Eu nu merg niciodată în Bushwick. Și foarte rar se întâmplă să ies miercuri seara. Și nici el nu iese! Ce șanse erau? Să se întâlnească doi oameni în felul ăsta?

— Glumești, nu?

— De ce să glumesc? Doar e vorba de destin aici. Pe bune! Să zicem că e însurat...

— Chiar e.

— N-avem de unde să știm. Dar să zicem că e.

— Este.

— Să *zicem* doar. Nu-nseamnă că nu ne-a fost dat să ne-nțâlnim. Cine știe dacă nu urmez pur și simplu destinul? Poate că nu-i nimic dacă e însurat, căci așa și trebuia să se întâmple.

Știam că o dezamăgisem pe Gabby. Îmi dădeam seama după cum își ținea sprâncenele și după expresia gurii.

— Uite ce e, nici măcar nu știu dacă e însurat, am zis.

Însă știam. Chiar știam. Și, tocmai pentru că știam, trebuia să evit pe cât posibil adevărul. Așa că am continuat:

— Știi, Gabby, chiar dacă-i însurat, asta nu înseamnă că nu sunt mai potrivită pentru el decât cealaltă. În dragoste și război totul este permis.

Peste două săptămâni a aflat nevastă-sa și m-a sunat să țipe la mine.

Nu era prima oară când el făcea așa ceva.

Mai aflase de încă două.

Știam că au doi copii?

Habar n-aveam.

E foarte ușor să-ți justifici faptele când nu știi cum arată la față și cum îi cheamă pe toți oamenii care au de suferit din cauza ta. E foarte ușor să-ți vezi de propriul interes la modul abstract.

Cred că tocmai de-aia am gândit totul doar la modul abstract.

M-am jucat de-a „Bine, dar”. De-a „Nu știm sigur”. De-a „Chiar și-așa”. Priveam realitatea doar prin propriii mei ochelari cu lentile înguste și roz.

Și dintr-odată parcă mi-au picat ochelarii de pe nas și am văzut ce făceam, în imagini șocante, alb-negru.

Mai contează că odată ce am privit adevărul în față m-am comportat onorabil? Contează că, după ce am auzit-o pe soția lui la telefon și am aflat cum îi cheamă pe copiii lui, n-am mai vorbit niciodată cu el?

Contează că acum văd cât se poate de clar că sunt foarte vinovată și mă căiesc amarnic? Că mă urăsc un pic pentru ignoranța mea voită, prin care mi-am justificat faptele, deși bănuiam că nu e bine ce fac?

Gabby așa crede. Are impresia că m-am spălat de păcate. Eu, una, nu prea sunt sigură.

După ce am scăpat de Michael, mi-am dat seama că nu prea îmi merge deloc bine la New York. Era o iarnă aspră și rece, care parcă doar îmi accentua senzația de singurătate într-un oraș cu milioane de oameni. I-am sunat o groază pe ai mei și pe soră-mea, Sarah, în săptămâna de după despărțirea de Michael, nu ca să-mi zic oful, ci ca să aud o voce prietenoasă. Adesea îmi intra căsuța vocală. Însă mă sunau de fiecare dată mai târziu. Fără excepție. Numai că parcă niciodată nu știam exact la ce oră pot să dau de ei. Și foarte des, din cauza diferenței de fus orar, nu prea apucam să intrăm în contact unii cu alții.

Săptămâna trecută totul s-a precipitat pur și simplu. Fata care-mi închiriasse apartamentul m-a înștiințat că trebuie să se mute înapoi peste două săptămâni. Șeful s-a dat la mine la serviciu, bătându-mi apopouri că femeile

cu decolteu au parte de ture mai bune. Am rămas blocată o oră și trei sferturi în metrou când s-a stricat altul pe Greenpoint Avenue. Michael m-a tot sunat și mi-a lăsat mesaje vocale în care mă întreba ce am de gând și-mi promitea că vrea să-și părăsească nevasta ca să fim împreună, și, cu toată jena, trebuia să recunosc că mă simțeam mai bine din cauza asta, însă și absolut oribil.

Așa că am sunat-o pe Gabby. Și am plâns. Am recunoscut că mi-e mai greu la New York decât lăsasem să se înțeleagă. Am recunoscut că nu merge deloc, că nu duc viața pe care mi-o doream. I-am zis că trebuie neapărat să mă schimb.

La care ea mi-a zis:

— Vino acasă!

Mi-a luat un pic să-mi dau seama că îmi propune să mă mut înapoi în Los Angeles. Doar de atâta amar de timp nu mă mai gândeam la orașul unde mă născusem ca la locul unde eram „acasă”.

— În L.A.? am făcut eu.

— Da, a zis ea. Vino acasă!

— Știi, și Ethan e acolo, am spus. Cred că s-a mutat înapoi acum câțiva ani.

— Atunci, o să vă vedeți, mi-a zis Gabby. N-ar fi așa o tragedie. Să fii iar cu un tip de treabă.

— Chiar e mai cald la voi, am spus eu, uitându-mă pe fe-reastră mea cea mică la zăpada murdară de jos din stradă.

— Zilele astea sunt 22 de grade, a zis ea.

— Bine, dar dacă mă mut în alt oraș nu rezolv problema majoră, am spus eu, probabil pentru prima oară în viața mea. Vreau să zic că *eu* trebuie să mă schimb.

— Știu, mi-a răspuns ea. Vino acasă! Schimbă-te aici! Așa cum nu mi se mai întâmplase de mult, am simțit că viața mea are sens.

Acum Gabby îmi ia o clipă mâna și mi-o strânge, cu ochii la șosea.

— Sunt mândră de tine că îți iei viața în propriile mâini, îmi spune. Prin simplul fapt că te-ai urcat în avion azi-dimineață, începi să-ți pui ordine în viață.

— Crezi? o întreb.

Încuviințează din cap.

— Cred că o să-ți priască în Los Angeles. Tu nu crezi? Să te întorci în locul de baștină. Mare păcat că am trăit atâția ani așa departe una de alta! Acum îndrepti o nedreptate.

Râd. Chiar încerc să mă gândesc la mutarea asta ca la o victorie, nu o înfrângere.

Într-un final, virăm pe strada lui Gabby și tragem pe dreapta.

Suntem în fața unui complex de clădiri, pe o stradă în pantă abruptă. Anul trecut, Gabby și Mark și-au cumpărat o casă. Mă uit la adrese, căutând numărul patru, să văd care casă din șir e a lor. N-am mai fost niciodată la ei, însă de câteva luni îi tot trimit lui Gabby cărți poștale, produse de patiserie și diverse cadouri. Îi știu adresa pe de rost. Chiar când deslușesc numărul de pe ușă la lumina felinarului de stradă, îl văd pe Mark ieșind din casă și venind spre noi.

Mark e un bărbat înalt, de o frumusețe convențională. Are un fizic foarte puternic, foarte masculin după standardele tradiționale. Eu am preferat întotdeauna tipii ne-rași, cu ochi frumoși, și îmi închipuiam că Gabby e la fel.

Însă ea s-a cuplat până la urmă cu Mark, un băiat model, curățel și dintr-o bucată. Genul de tip care se duce la sală pentru că așa e sănătos să faci. Eu, una, nu m-am ținut niciodată de așa ceva.

Deschid portiera și iau o geantă. Gabby ia alta. Mark vine la mașină.

— Hannah! exclamă, îmbrățișându-mă călduros. Mă bucur mult să te văd!

Ia restul bagajelor din mașină și intrăm în casă. Arunc o privire în living. E plin de lemn și culori neutre. Fără excentricități, însă arată superb.

— Camera ta e sus, îmi spune ea și urcăm toți trei scara îngustă, până la etaj.

Aici se află dormitorul principal și încă o cameră de cealaltă parte a holului.

Gabby și Mark mă conduc în camera de oaspeți, unde lăsăm bagajele.

Camera e mică, însă e tocmai bună pentru mine. Am un pat dublu, cu o pilotă albă, pufoasă, un birou și un scrin.

E târziu, sigur Gabby și Mark sunt obosiți, așa că mă mișc cât mai rapid.

— Mergeți la culcare! Pot să mă instalez și singură, le zic.

— Ești sigură? mă întreabă Gabby.

Insist.

Mark mă îmbrățișează și se duce în dormitor. Gabby îi strigă că vine și ea imediat.

— Mă bucur tare mult că ești aici! îmi spune. De când tot te muți dintr-un oraș în altul, am sperat mereu că o să

te întorci la un moment dat. Măcar pentru o vreme. Îmi place să te știu prin zonă.

— Păi, acum sunt aici, îi răspund, zâmbind. Mă ai mai aproape decât sperai.

— Nu te prosti! îmi spune. Din partea mea, n-ai decât să stai în camera mea de oaspeți până facem nouăzeci de ani. Mă îmbrățișează și o ia spre camera ei, adăugând: Dacă te trezești înaintea noastră, nu te jena să pui de cafea.

După ce o aud închizând ușa dormitorului, îmi iau trusa de toaletă și mă duc la baie.

Lumina de aici e nemilos de puternică, chiar dură, cum se zice. Lângă chiuvetă e o oglindă cosmetică. O trag spre fața mea. Îmi dau seama că trebuie să-mi aranjez sprâncenele, însă în mare nu prea am de ce să mă plâng. Când dau să împing oglinjoara la loc, surprind ceva la coada ochiului stâng.

Mă trag de piele, nevenindu-mi să cred ce văd. Pliul se instalează la loc. Mă cercetez cu atenție.

Am început să fac riduri la coada ochilor.

Nu am apartament, nu am job. Nu am o relație stabilă și nici vreun oraș anume pe care să-l numesc „acasă”. Habar n-am ce vreau să fac cu viața mea, habar n-am ce vreau de la viață și ce viitor îmi doresc. Și totuși, timpul nu m-a neglijat. Toți anii pe care mi i-am pierdut frecând menta cu diverse joburi în diverse orașe și-au lăsat amprenta pe chipul meu.

Am riduri.

Las oglinda deoparte. Mă spăl pe dinți. Îmi propun să-mi iau o cremă de noapte și să încep să mă dau cu

cremă de protecție solară. Apoi dau cuvertura deoparte și mă bag în pat.

Poate că viața mea e cam dezastru. Poate că uneori nu fac cele mai fericite alegeri. Însă n-am de gând să zac în pat cu ochii în tavan toată noaptea, măcinată de griji.

Din contră, adorm tun, cu speranța că mâine o să mă descurc mai bine. Mâine o să-mi fie mai bine. Mâine o să mă prind ce am de făcut.

Pentru mine, mâine e un nou început.